

XXV PREMI  
CIUTAT DE  
MANACOR  
D'ARTS  
PLÀSTIQUES

Edita  
Ajuntament de Manacor

Agraïment  
Museu d'Història de Manacor

Muntatge  
Rafel Sureda

Correcció  
Servei Lingüístic de l'Ajuntament de Manacor

Coordinació  
Llorenç Carreres

Dipòsit Legal  
00814-2022

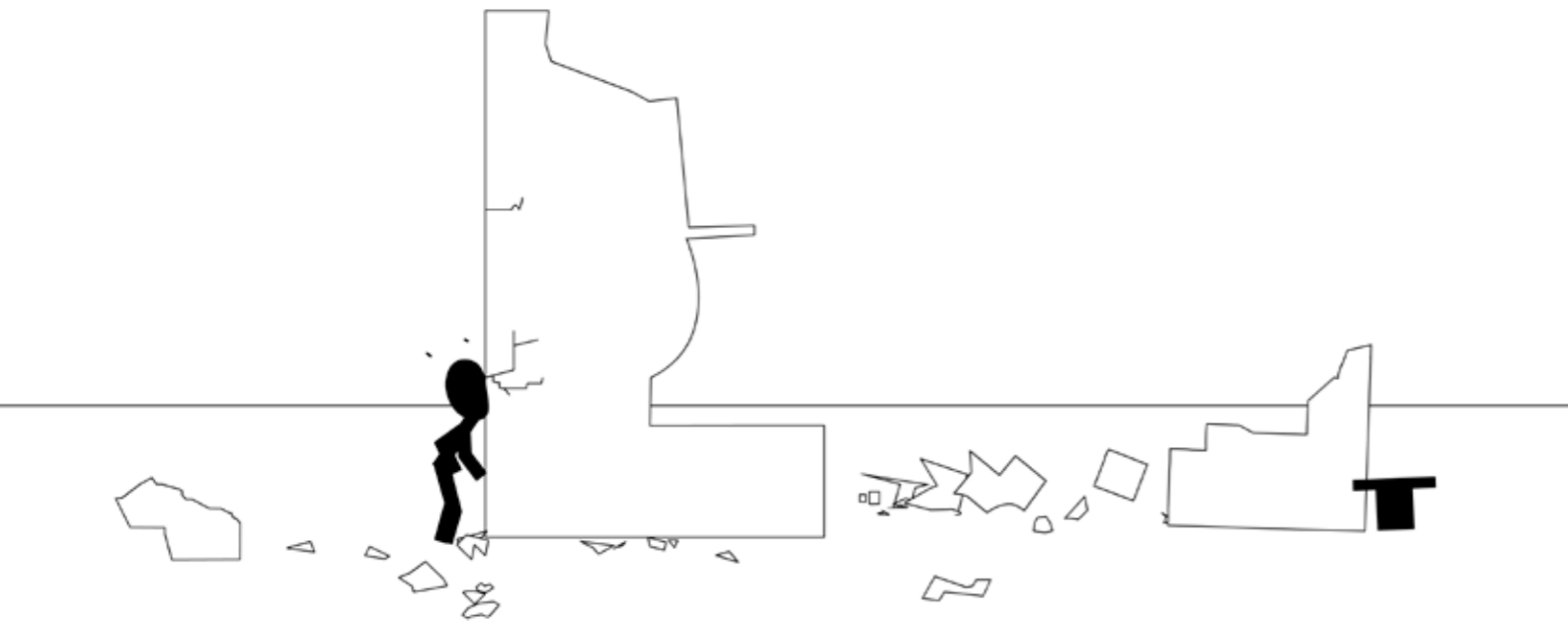
Disseny i impressió  
Impremta Leo · leoweb.net

# XXV PREMI CIUTAT DE MANACOR D'ARTS PLÀSTIQUES



Ajuntament de **Manacor**





**Vinyeta:**

Adrián Martínez

2022

**XXV PREMI CIUTAT DE MANACOR**

"Faristol", d'Adrián Martínez

MENCIÓ D'HONOR

Obra sense títol, de la sèrie "Supernoves", de Cati Bauzà

ARTISTES FINALISTES

Pepe Cañabate, Isabel Castro, Marcos Juncal, Biel Llinàs, Cristòfol Pons,  
Tomás Pizá i Maria Isabel Uribe i Olimpia Velasco

JURAT

Sofia Moisés Pizá  
Antoni Sansó Servera  
Amparo Sard Valor  
Joan Soler Rebassa



## Adrián Martínez

Eivissa, 1984

**Premi Ciutat de Manacor d'Arts Plàstiques 2022**

*Faristol* és una instal·lació composta de tres peces d'acer i de dues tauletes que reproduïxen en bucle una sèrie d'animacions curtes on apareix el personatge d'un artista treballant en el seu taller. En un dels vídeos hi ha aquest personatge en el taller realitzant un autoretrat mitjançant cops de cap. El personatge, *alter ego* de l'artista, acaba transformant-se en una espècie de faristol d'acer, vençut en terra o recolzat descansant en la paret.

L'àudio dels vídeos és la veu del mateix artista imitant tots els sons, com si fos un doblador de pel·lícules de dibuixos animats.

L'obra *Faristol* ens parla dels dubtes, dels esforços de l'artista i del qüestionament de la seva pròpia pràctica artística.



### **Faristol**

Acer i tauleta reproduint animació en bucle  
Mides variables

## Cati Bauzà

Manacor, 1975

naturaesart.com

### Menció especial

*Mira on poses l'atenció i sabràs el que estimes.*

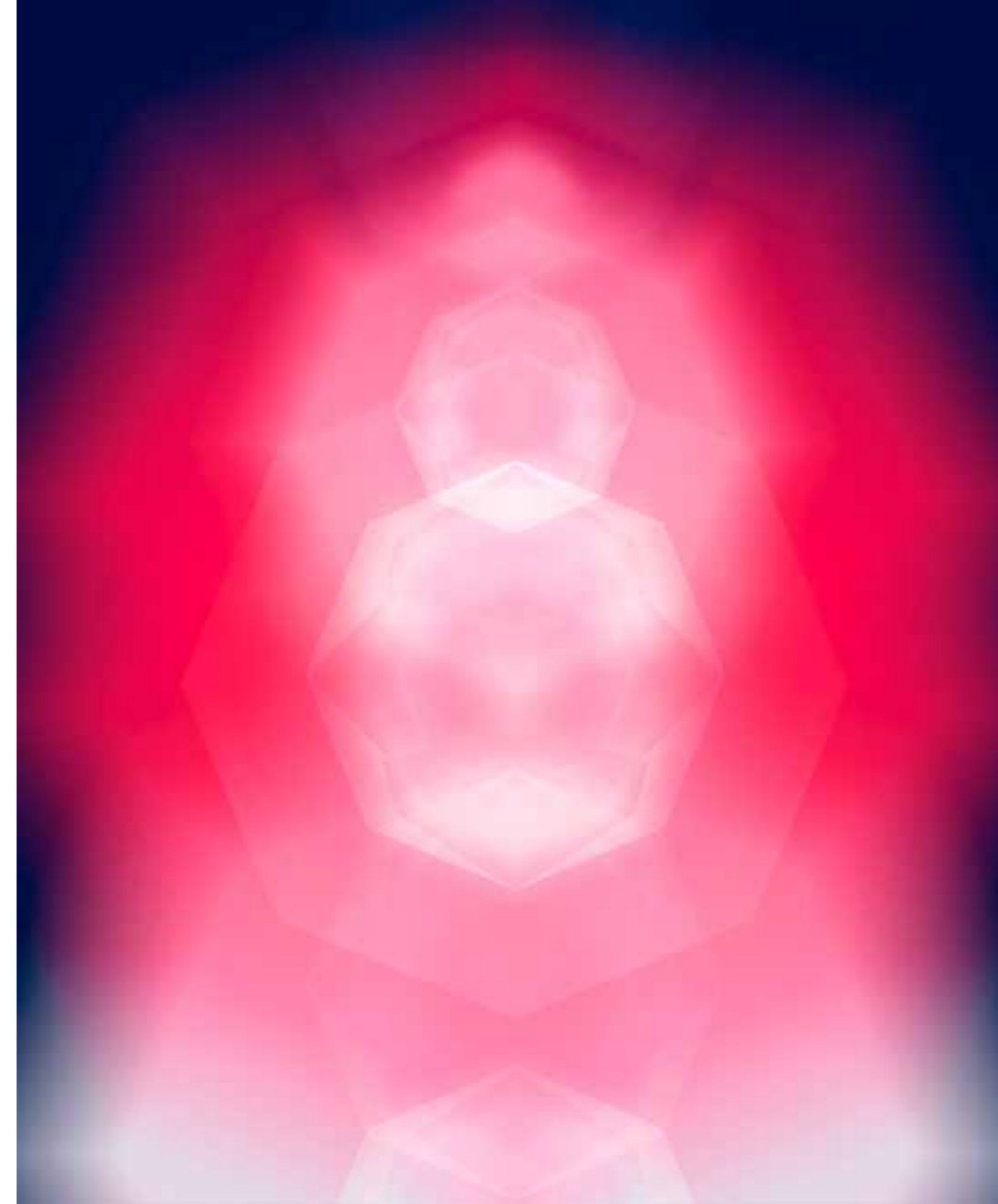
Simone Weil

Explorar per conèixer: els estats de contemplació ens permeten abstrure llum de la matèria.

En la sèrie d'obra més recent de Cati Bauzà, *Supernoves*, hi conflueixen alhora espais interns i externs d'emmirallament. En aquests espais l'artista hi troba silenci i transparència, com a expansions necessitades del cos, que a vegades li permeten recuperar la visió, la proximitat i la "fisicitat" del ser.

Bauzà s'endinsa en el procés de creació amb la forma, el punt, la trama, el color, els camps de vibració, les capes de fusió, les interseccions geomètriques, els punts de contacte, la composició flotant.

Tot és u, i en aquesta concepció holística hi trobam tant la precisió com la imperfecció. En la recerca creativa l'artista conjumina els extrems, els lliga centrant l'interès en allò que ella construeix com a dibuix, com a imatge, com a visualitat ampliada. Li interessa sentir i observar com s'organitza la ment pensant processualment.



### s/t sèrie Supernoves, 2022

Tècnica mixta. Estampa digital sobre paper.  
110 x 82 cm

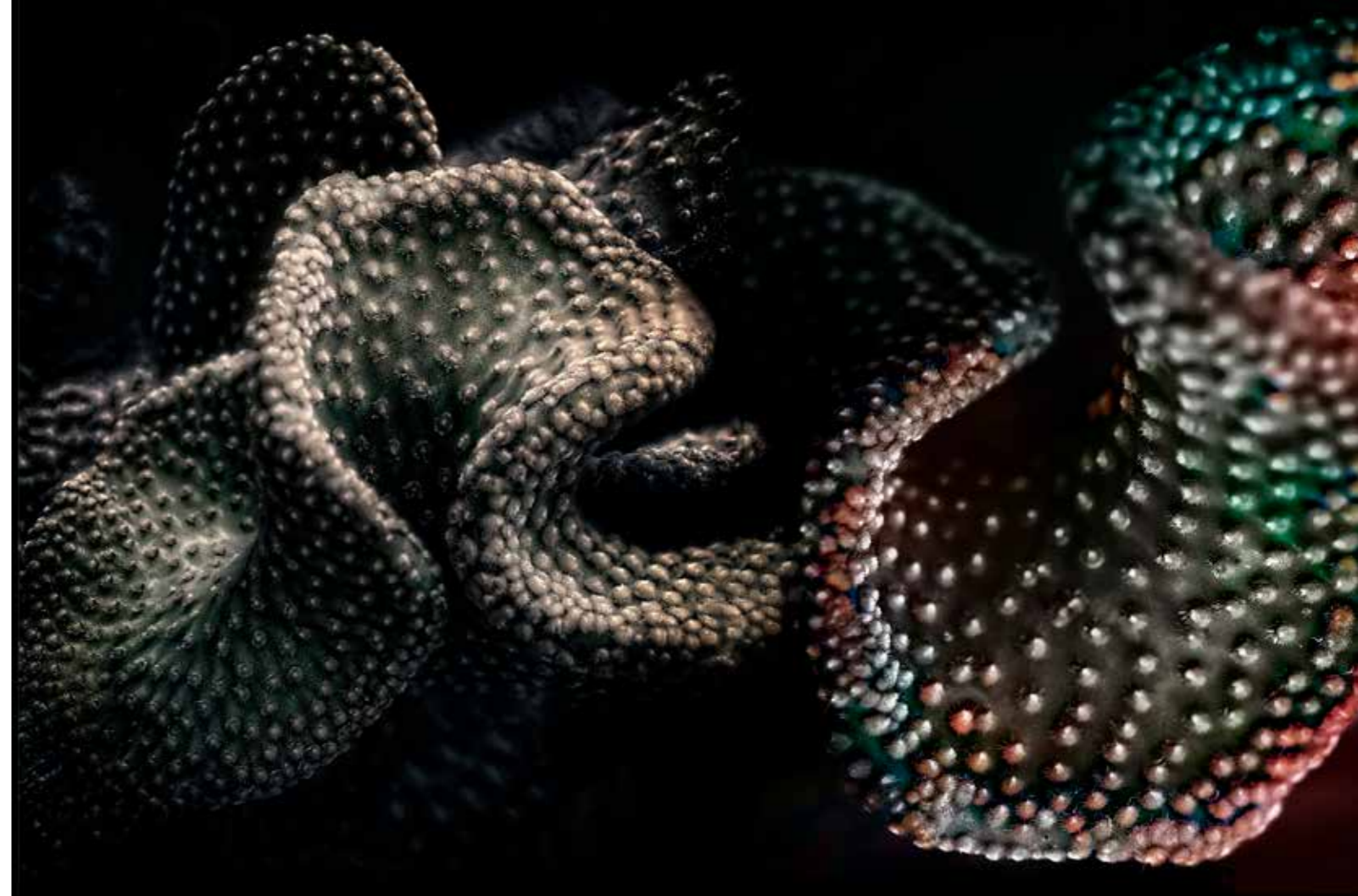
## Pepe Cabañate

Palma, 1952

pepecanabate.com

El projecte *Plants* va sorgir arran del confinament per causa de la pandèmia de la covid. Durant aquest període de temps van sorgir molts projectes artístics col·laboratius que la documentaven mitjançant façanes, balconades, carrers, etc. Mitjans com *El País* ("Doce metáforas visuales del confinamiento") *The New Time* ("Postales del coronavirus"), etc., se'n van fer ressó. I també hi va haver molts projectes individuals en la mateixa línia.

Pepe Cabañate, que viu en un entorn rural, no tenia accés a edificis, carrers o veïnats. Per això, per no botar-se el confinament, es va centrar en els voltants als quals sí que podia arribar. Així, doncs, va néixer la sèrie *Plants*, en la qual el fotògraf recrea la natura no tal com és, sinó fent-ne una interpretació, establint un diàleg entre els mitjans analògics (pel·lícula en blanc i negre) i procediments pictòrics digitals. Al principi va emprar càmeres analògiques, però després també de digitals. I per unificar la sèrie, traslladà les fotografies digitals a blanc i negre i després les acolorí digitalment, de manera que transportava la natura a un terreny una mica artificial.



### Plants, Sèries 7879\_2022

Càmera digital, múltiple exposició, bw acolorit  
Impressió inkjet Digigraphie (tintes Ultrachrome K3 hdr)  
Paper Hahnemühle PhotoRag Sagin 310 grams  
Muntada sobre suport rígid + vernís protecció UV  
Còpia única amb certificat d'autenticitat Hahnemühle  
103 x 153 cm + marc de fusta 113 x 163 cm



## Isabel Castro Jung

Ruit auf den Fildern (Alemanya), 1972

[www.isabelcastrojung.com](http://www.isabelcastrojung.com)

L'obra *Ancestres, esperits i espectres*, d'Isabel Castro Jung, parla de l'herència, dels fantasmes del passat i del pes que carregam sobre l'esquena en el present. Els espectres que ens aclaparen a vegades, però que també ens alimenten i formen part del que conforma la nostra identitat. És una aproximació sincrònica i diacrònica de les condicions de l'existència humana. Som inevitablement un producte del nostre passat, però ¿fins a quin punt som el resultat de les nostres condicions o donam forma a les nostres condicions per poder existir? *Ancestres* és alhora una escultura i una peça de roba, ja que es mou, canvia de forma i de lloc i juga amb la idea que les condicions també poden ser de posar i treure.



### **Ancestres: Esperits i espectres**

Textil i ceràmica  
300 (llargada) x 180 (altura) x 120  
(amplada) cm

## Marcos Juncal

Pontevedra, 1975

[www.marcosjuncal.es](http://www.marcosjuncal.es)

Marcos Juncal presenta una obra en perfecta simbiosi entre l'art bell i l'arqueologia. Tanmateix es tracta d'una metodologia arqueològica que està lluny de la concepció tradicional d'aquesta ciència que estudia les restes materials. I molt més propera al que en els darrers anys s'ha denominat arqueologia pública, la qual suposa un apropament d'aquesta disciplina a la societat i, a la inversa, un acostament de la societat a l'arqueologia.

Tenim l'exemple dels materials de rebuig i els residus urbans, que interessen precisament perquè, a causa del seu escàs valor, no són capaços de transcendir els paràmetres d'un art noble.

En alguns casos, l'artista aprofita aquestes deixalles directament, com matèria primera de coneixement. Així, aquests intrigants collages de temps i origen desconeguts evocuen una ambigua dimensió arqueològica, on podem donar curs a la nostra imaginació i especular amb les múltiples anècdotes que podrien contar-nos.

Marcos Juncal proposa un acoblament que lliga amb els materials trobats de la vida, una convivència entre la vitalitat artística i la realitat de l'*object trouvé*.

### Metodologia arqueològica n. 27

Ferro, resina, rajoles i pintura  
115 x 43 x 33 cm  
2021





## Biel Llinàs

Felanitx, 1994

bielllinas.hotglue.me

*Arqueologies disciplinàries* és un díptic fruit de l'exploració de la relació entre disciplina i mitjà pictòric, una exploració iniciada el 2017 amb el projecte *Dé-tournement*. L'obra està formada per una composició erigida sobre una sèrie de capes que acaben formant un sediment, fruit de l'esborrat i el repintat del codi de senyalització horitzontal aplicat als carrers de les ciutats contemporànies.

A partir d'aquest gest, aquesta pintura abstracta adquireix una funció tàctica en la regulació dels espais urbans pels quals circulam i que habitam. Segons les tesis sobre la governamentalitat de Foucault, dispositius com aquest conformen la base de la microfísica del poder, això és, la fabricació de la disciplina a partir d'allò que, aparentment, és neutre i quotidià. Des d'aquesta perspectiva, la ciutat contemporània s'alinea no tant amb la polis com a espai d'intercanvi cívic, sinó amb un tauler de joc regit per unes regles definides per endavant segons principis com l'ordre, la fluïdesa i la seguretat.



### Arqueologies disciplinàries

Black lava i acrílic damunt tela  
Díptic. 130 x 97 cm cada obra  
Mida total del díptic: 130 x 210 cm  
2021

## Tomás Pizá

Palma, 1983

tomaspiza.com

L'obra "If this is paradise I wish I had a lawnmower" forma part del projecte de Tomás Pizá "Nothing but flowers", el títol del qual correspon a una cançó del 1990 de la banda de rock-punk Talking Heads. La lletra d'aquesta cançó, precisament, serveix de base a aquesta sèrie de quadres que recreen espais abandonats de Londres, uns espais a punt de desaparèixer per causa de la pressió urbanística que pateix la ciutat. D'aquests espais destaca el jardí públic d'Old Tidemill Garden, que va desaparèixer el 2019. Les construccions representades són estructures aixecades pels veïns del parc per a ocupar-lo i evitar-ne així la destrucció.



THERE WAS A FACTORY, NOW THERE ARE MOUNTAINS AND RIVERS, WE CAUGHT A RATTLESNAKE, NOW WE GOT SOMETHING FOR DINNER. THERE WAS A STOPPING MALL, NOW IT'S ALL COVERED WITH FLOWERS. IF THIS IS PARADISE I WISH I HAD A LAWNMOVER. YEARS AGO I WAS AN ANGRY MAN AND I'D PRETEND THAT I WAS A BILLBOARD STANDING TALL, BY THE SIDE OF THE ROAD I FELL IN LOVE WITH A BEAUTIFUL HIGHWAY AND AS THINGS FELL APART NOBODY PAID MUCH ATTENTION. ONCE THERE WERE PARKING LOTS NOW IT'S A

### "If this is paradise I wish I had a lawnmower"

Acrílic damunt tela

190 x 245 cm

2018

Fotografia: Grimalt de Blanch



## Cristòfol Pons

Ciutadella, 1981

[www.cristofolpons.com](http://www.cristofolpons.com)

L'obra de Cristòfol Pons, amb un fort component de crítica social, acolorida de manera llampant i inspirada en el còmic, no està mancada de rigor conceptual. Al contrari, com podem llegir en una de les vinyetes que acompanyen el tríptic, en referència al contrarevolucionari Edmund Burke (1729-1797): «reafirmà i determinà que allò demoniac, allò deforme i allò horrorós poden ser, al mateix temps, categories estètiques semblants a allò bell. Tot i que els mateixos jacobins ja s'havien anomenat a si mateixos "terroristes", recordo la primera vegada que Burke va utilitzar el terme, diria d'ells: "milers d'aquests monstres infernals anomenats terroristes s'han apoderat dels carrers francesos"». Per això no ens ha d'estranyar que, uns quants dies després de l'atemptat a les Torres Bessones, Jean Baudrillard i Stockhausen (cèlebre compositor alemany), reafirmassin que el demoniac, el deforme i l'horrorós poden ser, al mateix temps, categories estètiques semblants al bell en elevar l'atemptat a la categoria d'art.

Els tres edificis que salten per l'aire als papers de Pons són la seu del Fons Monetari Internacional (FMI), la seu del Banc Mundial i la seu de l'Organització Mundial del Comerç (OMC), tres entitats que, juntament amb d'altres, són responsables de configurar la realitat econòmica mundial. A qui té bons ulls, poques imatges li basten.



**Bretxa: És aquesta radicalitat el que agita el meu esperit i impedeix la indiferència**

Acrílic i aquarel·la damunt paper

Tríptic: 100 x 220 cm

2022



## Maria Isabel Uribe

Neiva Huila (Colòmbia), 1969

[mariaisabeluribe.tumblr.com](https://mariaisabeluribe.tumblr.com)

*Suport moral* és una obra realitzada amb beines de garrover, les quals després són foses en bronze, que l'artista troba quan passeja pel camp. La senzillesa de l'obra contrasta amb el simbolisme que li atorga el passeig com a recurs emocional de contemplació, ja que, gràcies a aquest recurs, l'artista aprecia i fa seves les aportacions de l'entorn (paisatge), les quals habitualment deixam passar sense prestar-hi gaire atenció. És així com, gràcies a aquest mètode d'observació, som capaços de descobrir el potencial del medi que ens envolta.

No és estrany, doncs, que Maria Isabel Uribe afirmi que els seus treballs, com petits trossos d'emocions que harmonitzen en un tot, li surten del cor, tot manifestant la humilitat del treball ben fet i una sòlida motivació de l'avenir.



### **Suport moral**

Bronze  
90 x 2 x 15 cm  
2021

## Olímpia Velasco

Madrid, 1970

[www.olimpiavelasco.com](http://www.olimpiavelasco.com)

"Cadascun dels grans d'aquesta pedra, cada fragment de mineral d'aquesta muntanya plena de foscor, forma per ell mateix un món. L'esforç per arribar als cims basta per a omplir un cor d'home. Cal imaginar-se a Sisif feliç".

Albert Camus

*Nòmada*, una obra formada per tres dibuixos i una escultura, indaga sobre els conceptes de desplaçament, solitud i pes en el nostre recorregut vital. El caminant no hauria de deixar la seva petjada sinó integrar-se en el camí, eliminant el pes acumulat. L'esforç que realitzam en el viatge de la vida ens fusiona, de cada vegada més, amb el pes que no hem aconseguit deixar anar els nostres recorreguts. No és fàcil alliberar-se de les arrels. Els determinismes socials, culturals, geogràfics i econòmics ens deixen una marca profunda.

El nomadisme implica per endavant una decisió d'alliberament, una pulsio de moviment i canvi. Una necessitat de desenvolupar-se en qualsevol superfície sense viure condicionat pel pes de les nostres arrels.



### Nòmada

Dibuixos: 3 dibuixos de 50 x 52 cm. Tècnica mixta damunt paper  
Escultura: resina, guix i pedra. 30 x 25 x 15 cm  
2021





Adrián Martínez

Cati Bauzà

Pepe Cañabate

Isabel Castro

Marcos Juncal

Biel Llinàs

Cristòfol Pons

Tomás Pizá

Maria Isabel Uribe

Olimpia Velasco



Ajuntament de **Manacor**